

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 405/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Ondrej Lučivjanský, s. r. o., Štúrova 19, Košice, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 36C/61/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom mestským súdom pod sp. zn. 36C/61/2025. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadosťučinenie 4 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ v napadnutom konaní o zaplatenie 38 821,70 eur s príslušenstvom vystupuje v pozícii žalobcu. Vec bola na mestský súd postúpená 23. júla 2025 potom, keď žalovaný podal odpor proti platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „upomínací súd“) v upomínacom konaní. Žalobou uplatnený nárok predstavuje doplatok rozdielu medzi priznanou finančnou náhradou za vyvlastnenie nehnuteľností a skutočnou všeobecnou hodnotou pozemkov určenou znaleckým posudkom, t. j. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Základné procesné úkony spojené s prípravou pojednávania v zmysle § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku mestský súd realizoval do 24. októbra 2025. V septembri 2025 zároveň uplynula lehota na vyjadrenie žalovaného.

4. Sťažovateľ zaslal mestskému súdu urgenciu. Následne 28. mája 2026 podal predsedníčke mestského súdu sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že od 24. októbra 2025 zostal mestský súd v napadnutom konaní úplne nečinný. Mestský súd nielenže nenariadil pojednávanie, ale nevykonával ani jeden procesný úkon smerujúci k meritórnemu rozhodnutiu veci. K posunu vo veci nevedla ani urgencia sťažovateľa a následná sťažnosť predsedníčke mestského súdu na prietahy v napadnutom konaní.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

7. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

8. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

9. Vo vzťahu k skutkovej a právnej zložitosti veci ústavný súd uvádza, že problematika vydania bezdôvodného obohatenia tvorí bežnú súčasť sporovej agendy na všeobecných súdoch, preto vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd neidentifikoval ani skutkovú zložitosť veci. Mestský súd sa dosiaľ meritórne vecou nezaoberal, uskutočňoval iba administratívne úkony v zmysle § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku

na účel prípravy veci na pojednávanie. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa v priebehu napadnutého konania, obsah ústavnej sťažnosti a jej príloh nenasvedčuje tomu, že sťažovateľ prispel k predĺženiu konania. S ohľadom na predmet napadnutého konania (doplatok rozdielu medzi priznanou finančnou náhradou za vyvlastnenie nehnuteľností a skutočnou všeobecnou hodnotou pozemkov) ústavný súd konštatuje, že vec nie je časovo zvlášť prioritizovaná.

10. Ústavný súd dopytom na mestský súd zistil, že napadnuté konanie bolo iniciované žalobou doručenou upomínaciemu súdu 16. mája 2025. K samotnému postupu mestského súdu ústavný súd konštatuje, že vec sťažovateľa je v dispozícii mestského súdu od 23. júla 2025, keď bola mestskému súdu postúpená z upomínacieho súdu, t. j. pred mestským súdom napadnuté konanie prebieha menej ako rok. Je zrejmé, že mestský súd je od októbra 2025 nečinný, avšak doterajšia dĺžka napadnutého konania pred mestským súdom v rámci vykonaných úkonov mestského súdu (§ 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku), podľa názoru ústavného súdu vylučuje porušovanie označených práv sťažovateľa v intenzite potrebnej na ich vyslovenie. V prejednávanom prípade ani dĺžka napadnutého konania ako celku nepresahuje (a to ani podľa judikatúry ESLP) štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky).

11. Ústavný súd preto dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania vzhľadom na už uvedené okolnosti nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

12. Pokiaľ sťažovateľ poukázal na okolnosť, že mestský súd avizoval nariadenie pojednávania až na koniec roka 2026, k tomuto ústavný súd uvádza, že posudzuje postup všeobecného súdu k času podania ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nie je oprávnený na účel vyhodnotenia dôvodnosti ústavnej sťažnosti zohľadňovať okolnosti, ktoré ešte len môžu nastať v budúcnosti.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

14. V závere však ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci, a v prípade, že v napadnutom konaní bude naďalej dochádzať k nečinnosti, príp. neefektívnej činnosti mestského súdu, sťažovateľovi v obdobnej záležitosti nič nebráni opätovne sa obrátiť na ústavný súd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2026

Robert Šorl
predseda senátu